

Прибуття

Здається, треба переходити на ручне управління...

Ядвіга Олізарівна торкнулася ледь помітного виступу на пульті управління і подумки віддала команду. СТУПа* слухняно заклала стрімкий віраж, тоді уповільнила швидкість і плавно пішла на зниження.

Вітер одразу вщух. Ядвіга Олізарівна підбила на чоло протиповітряні окуляри і озирнулася довкола.

У світі панувала глибока безмісячна ніч. Далеко внизу пропливала безмовна земля. Нещодавно випав рясний дощ, і вона була покрита брудними озерцями, баюрами та струмками. В них тьмяно і холодно виблискували зірки. Сіримі стрічками асфальтових доріг неспішно проповзали поодинокі вогники запізнілих автомобілів. Згори вони скидалися на лісові світлячки.

Незабаром щезли і вони. Лише сліпучі риски метеорів час від часу пронизували простір і згасали, не досягнувши землі.

---

* СТУПа — Система точного управління польотом. Принцип її дії поки що не з'ясований.

Зненацька Ядвіга Олізарівна збуджено хитнулася вперед.

— Здається, звідсіля починаються мої рідні місця, — пробурмотіла вона сама до себе. — Проте які вони мені рідні? Я ж тут, окрім горя та принижень, так нічого й не зазнала... Чуєш, Аристарчику? Чи ти знову заснув?

Той, кого стосувалося це запитання, ліниво розплющив одне око і солодко позіхнув. Тоді понюхав повітря, і його сон наче рукою зняло.

— Тільки не здумай тут сідати, — попередив він. — Надто вже тягне звідусіль людським духом. Звідси тягне... звідси... і звідси...

Ядвіга Олізарівна на знак згоди хитнула сивою головою і подумки віддала нову команду. СТУПа, зблискуючи в зорянім промінні лакованими боками, піднялася вгору і безгучно, наче привид, полинула уподовж русла вузької звивистої річечки. В обличчя війнуло холодною вільгістю. Ядвіга Олізарівна мерзлякувато зіщулилася, подмухала на пальці і наказала СТУПі взяти трохи праворуч.

Тепер вони летіли над лісом. З такої відстані він більше скидався на величезну чорнильну пляму. І лише гострий погляд Аристарха міг вирізняти в ньому окремі дерева і навіть кущі. Та незабаром йому це заняття обридло.

— Все летимо та й летимо, — пожалівся він і потягнувся так, що аж кісточки затріщали. — А між іншим, не завадило щось би й перехопити.

— Нічого, трохи потерпиш, — відказала Ядвіга Олізарівна, не відводячи зосередженого погляду від землі.

— Трохи, це скільки? — ущипливо поцікавився Аристарх.

Ядвіга Олізарівна невдоволено стулила і без того тонкі вуста.

— Стільки, скільки треба, — відрізала. — Не заважай!

Аристарх розчаровано зітхнув і поклав на лапи свою важку голову. Зустрічний потік прохолодного повітря скуйовдив його зваляну, зроду не чесану шерсть. Примруженими очима вдивлявся він у нічну темряву і час від часу ворушив чорним писком. Зненацька скочив на лапи і збуджено вигукнув:

— О! Здається, це саме те, що нам потрібно! В усякому разі людським духом і близько не тхне.

Для більшої переконливості він голосно втягнув у себе повітря і додав:

— Принаймні свіжим. Коли вже приземлятися, то кращого місця не знайти.

Ядвіга Олізарівна пересмикнула плечем, наче відкидала його слова.

— Ми сюди прилетіли не безлюддя шукати, — сказала вона. — Нам потрібні людські діти, невже забув?

— Нічого я не забув, — буркнув Аристарх у відповідь. — Тільки я їсти хочу, невже не зрозуміло?

Та оскільки Ядвіга Олізарівна приземлятися не поспішала, Аристарх нетерпляче забарабанив обрубком хвоста по стінках СТУПи і підвищив голос:

— Та кажу ж тобі, що немає тут жодної людини! І врешті-решт можу я хоч раз на добу повечеряти? Авжеж, можу. То якого дідька ми ще чогось шукаємо?

— Ох, і добазікаєшся ти в мене, — попередила його Ядвіга Олізарівна. — Дочекаєшся, доки я візьмуся за лозину!

Аристарх лише насмішкувато пирхнув у відповідь:
— Все обіцяєш та обіцяєш...

Ядвіга Олізарівна скосила на нього сердите око. А й справді, не завадило бодай раз пройтися лозиною по спині цього нахаби. Та рука ніяк не піднімається на таке. Адже вона пам'ятає його ще зовсім крихітним, напівсліпим котиком, якому і жити на цьому світі лишалося лічені хвилини. Леле, скільки їй довелося доглядати його, скільки вона витратила на нього дорожочісної філіги*, аж доки він, зрештою, перетворився на такого ось непосидючого і бешкетливого здорованя! На жаль, інколи надто вже бешкетливого.

І все ж її рука, мабуть, так і не візьметься за лозину. Бо як би там не було, а він для неї був і залишається єдиною близькою душею в цьому злому, жорстокому світі.

Хоча з іншого боку, Аристарх все ж має рацію, подумала Ядвіга Олізарівна. Не носитися ж їм цілісіньку ніч поміж небом та землею! Тим паче, що не на прогулянку вони сюди прилетіли, а мали зробити одну справу, від якої декому з місцевих жителів доведеться непереливки. Хоча, звісно, шкода, що таке повинно трапитися саме там, де колись проминуло її дитинство.

Проте вибрати не доводилося. Завдання — воно і є завдання. Жалість чи сумніви тут ні до чого...

СТУПа пролетіла над маленьким, без єдиного вогника, селом. Зненацька Ядвіга Олізарівна різко подалася наперед.

---

* Філіга — здається, щось дуже корисне й несмачне. Як риб'ячий жир.